

Túl az ügynöklistákon

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXI. évfolyam, 9. szám, 2017. március 3.

Múlt csütörtökön sajtótájékoztatót tartott a Momentum Mozgalom két vezetője, és arra a vádra, hogy a fiatalokból álló politikai csoport Los Angelesnek az ügynöke, azt felelte: ügynökök a parlamentben vannak. Szükség volna az akták nyilvánossá tételére, mert így lehetne „befejezni a rendszerváltást”.

Két nap múlva, február 25-én a kommunizmus áldozatainak emléknapján közleményt adott ki az LMP arról, hogy miután tizenháromszor már visszavágták ügynökaktákról szóló törvényjavaslatát, e jeles antikommunista nap alkalmából tizennegyedszer is benyújtja a parlamentnek.

Újabb három nap elteltével a Jobbik szóvivője is bejelentette, hogy pártja nemsokára törvényjavaslatot fog benyújtani „az állambiztonsági múlt összes szervére és dokumentumára vonatkozóan”, azzal a kitételrel, hogy „a kommunista állambiztonság egykori fenntartói a közéletben semmilyen tisztséget ne tölthessenek be”. Ez majd „befejezi a tényleges rendszerváltást”.

Így van rendjén. Tökéletesen természetes viselkedés olyan politikusoktól, akik nem voltak részesei az átmenet utáni nagy pártok ama hallgatólagos megegyezésének, hogy az állambiztonsági múltat el kell sikárolni. De jól tudják-e, hogy a zshiványok konszenzusa miért köttetett meg egyáltalán? Ha nem, akkor ez a hullám is olyan lesz, mint a többi nagy ellenzéki lelkesedés meg felháborodás: az egekre csap, aztán semmi.

Kezdjük az első részigazsággal, „az ügynökakták nyilvánosságra hozásának” legegyszerűbb, *morális* indokolásával: az 1989-90-ben kialakult antikommunista rendszernek végre meg kell tisztulnia az erkölcsileg rossz kommunizmus maradványaitól.